

به هوراکشان جنگ یا مداخله خارجی به ایران!

امیرجوهری نگرودی

a.javaher99@gmail.com

به آنانی که برای جنگ و تهاجم خارجی به ایران هورا می‌کشند، باید بدانند؛ جنگاوران متجاوز، سفیر دمکراسی و آزادی برای ایران نیستند!

کلیپی که از کرمانشاه دریافت کردم، دلم را به درد آورد. مردمی که زیر فشار تورم، بیکاری و سرکوب کمرشان خم شده، حالا باید صدای کسانی را هم بشنوند که از هزاران فرسخ فریاد می‌زنند: «بزن و تمامش کن!»

و هر کس که بگوید «نه به جنگ»، «نه به دخالت خارجی» بلافاصله با سیلی از توهین و اتهام روبه‌رو می‌شود. گویی مخالفت با بمباران ایران، به معنای حمایت از جمهوری اسلامی است!

این همان دوگانه فریبکارانه‌ای است که سال‌هاست تبلیغ می‌شود: یا باید زیر سایه استبداد داخلی زندگی کرد، یا به بمباران خارجی دل بست. اما این دوگانه دروغ است.

تاریخ منطقه ما به روشنی نشان داده است که هیچ جنگ خارجی، آزادی به ارمنان نیاورده است. افغانستان، عراق، لیبی و سوریه شاهدان زنده این حقیقت تلخ‌اند. جنگ، نه دموکراسی می‌آورد و نه عدالت؛ جنگ تنها ویرانی، ناامنی و فروپاشی اجتماعی را به جا می‌گذارد.

جنگ، فقط حکومت‌ها را هدف نمی‌گیرد بلکه جنگ، زندگی مردم را هدف می‌گیرد.

خانه‌ها و بیمارستان‌ها، مدارس و دانشگاه‌ها، کارخانه‌ها و صنایع شسبک و سنگین، زیرساخت‌های حیاتی یک کشور، نخستین قربانیان جنگ‌اند. جنگ شبکه‌های آب و برق، نفت و گاز را از کار می‌اندازد، اقتصاد را فلج می‌کند و نسل‌ها را با زخم‌های روحی و اجتماعی تنها می‌گذارد.

اما عجیب آن است که برخی از کسانی که در کانادا، آمریکا، اروپا و استرالیا، سوئد زندگی آرامی دارند، از دور برای موشک‌هایی که به ایران شلیک می‌گردد، هورا می‌کشند که در واقع قرار است بر سر همان مردمی فرود آید که خود را مدافعشان می‌نامند.

آیا واقعاً می‌توان آزادی را با موشک و بمب به یک ملت هدیه داد؟

حقیقت ساده‌تر از آن است که پنهان بماند: قدرت‌های جهانی هرگز برای آزادی ملت‌ها جنگ به راه نمی‌اندازند. جنگ‌ها برای منافع ژئوپولیتیک، بازار سلاح و گسترش نفوذ سیاسی شکل می‌گیرند. در این میان، ملت‌ها فقط هزینه جنگ را می‌پردازند.

مردم ایران امروز در دو آتش گرفتارند: از یک سو استبداد و سیاست‌های بحران‌آفرین حکومت اسلامی، و از سوی دیگر تحریم‌ها، تهدیدها و سایه جنگ خارجی. اما راه رهایی از این بن‌بست، نه در تداوم استبداد است و نه در آغوش کشیدن جنگ. راه رهایی، راه مردم است.

هیچ نیروی خارجی نمی‌تواند آزادی را به یک ملت هدیه کند. آزادی تنها زمانی به دست می‌آید که خود مردم، با سازمان‌یابی، همبستگی و مبارزه آگاهانه، سرنوشت خویش را در دست بگیرند.

کسانی که می‌خواهند مردم ایران را میان دو گزینه «استبداد داخلی» و «بمباران خارجی» مجبور به انتخاب کنند، درحقیقت راه سوم را پنهان می‌کنند:

راه مبارزه مستقل مردم برای آزادی.

ایران فقط حکومت نیست.
ایران فقط مرزهای جغرافیایی نیست.
ایران یعنی مردم.

و مردمی که زیر فشار جنگ و تحریم و سرکوب زندگی می‌کنند، بیش از هر چیز به صلح، امنیت و امکان مبارزه برای آینده بهتر نیاز دارند؛ نه به موشک‌هایی که شهرهایشان را به ویرانه تبدیل کند.

نتیجه و جان کلام:

آنانی که در تقابل با ما مخالفین دخالت خارجی، برای جنگ هورا می‌کشند، باید بدانند اگر به ایران فکر می‌کنند، این جنگ هر روز ادامه پیدا کند، به ضرر مردم ماست یعنی بازنده اصلی مردم ایرانند، خشم ما از رژیم نباید به ادامه جنگ منتهی گردد. منطقی این خواهد بود تا از پیشداوری در حق مردمی که زیر فشار جنگ له می‌شوند، خوب است به فریاد مردم زیر آتشفشان سیاست جنگ طلبان داخلی و خارجی نظر افکند و فریاد مردم را بشنوند که برخاست نظام جنگ طلب و هرچه جنگ افروز، نفرت خود را بر زبان میرانند و فریاد می‌زنند، باید هرچه زودتر این جنگ متوقف گردد:

نه به جنگ، نه به مداخله خارجی! / زنده باد آزادی و برابری!

**در آتش جنگ جان زندانیان سیاسی و عقیدتی در خطر هر روزه است
و هزاران هزار خانواده نگران وضعیت آنان اند.**

پنجشنبه ۲۱ اسفند ۱۴۰۴ برابر با ۱۲ مارس ۲۰۲۶